

Vyzývám vás tedy, abyste se utekli do bezpečného úkrytu mého Neposkvrněného Srdce...

Nedejte se oklamat!

Mír nepřijde na svět ze setkání těch, které nazýváte mocnými tohoto světa, ani z jejich vzájemných dohod. Mír k vám může přijít jenom z návratu lidstva k Bohu obrácením, k jakému také tento den volám, a modlitbou, postem a pokáním. Jinak ve chvíli, kdy budou všichni křičet o míru a bezpečí, přijde znenadání neštěstí.

Proto vás žádám, abyste vyslyšeli mé naléhavé výzvy kráčet po cestě dobra, lásky, modlitby, umrtvování smyslů...

Z poselství 8.12.1987

Hodnoty se neurčují volebními hlasy většiny

(Jan Pavel II. při generální audienci 10.10.1995)

Milovaní bratři a sestry!

1. Minulou středu během generální audiencie jsem mluvil o svém setkání v New Yorku s Generálním shromážděním OSN. Dnes bych chtěl obrátit svůj zrak k dalším etapám své pouti po Spojených státech amerických, a to k diecézím Newark, New York, Brooklyn a Baltimore. V každé z těchto místních církví jsem mohl osobně zakusit, že si Američané vzali k srdci mé časté výzvy k budování civilizace lásky, protože třetí tisíciletí je již přede dveřmi. Oni nemají strach z budoucnosti, protože jejich naděje je v Ježíši Kristu, Spasiteli člověka.

Velmi také děkuji bratřím v biskupské službě, kteří v duchu bratrského společenství přijali Nástupce sv. Petra, když přijel navštívit křesťanské komunity, které jsou svěřeny do jejich péče.

Znovu bych chtěl vyslovit zvláštní poděkování civilním a vojenským autoritám, které mě přijaly a usnadnily mi setkání s velkým počtem katolíků, křesťanů nekatolických vyznání a se členy židovské komunity. Všem, kteří spolupracovali v modlitbě, vyjadřuji hluboký dík slovy apoštola Pavla: “Kdykoliv na vás vzpomenu, děkuji svému Bohu a ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny” (Flp 1,3-4).

Protože jsou Spojené státy obdarovány hojným bohatstvím jak přírodním, tak lidským, jsou si vědomy své zvláštní zodpovědnosti za ostatní národy. Ví, že centrem jakéhosi “povolání” jejich národa je kultura přijetí. Vlastně už od začátku existence Spojených států sem přicházeli lidé ze všech koutů světa. A tak zde vznikla společnost bohatá na etnické i rasové odlišnosti, založená na společné povinnosti hájit lidskou důstojnost a svobodu. Obdivuji tuto úžasnou mozaiku kultur a modlím se, aby nebyla nikdy rozvrácena konflikty, zapříčiněnými odlišnostími tříd, ras anebo náboženství.

2. Když jsem přijel 4. října do Newarku, mým prvním liturgickým činem byly nešpory ve velkolepé katedrále zasvěcené Božskému Srdci Ježíšovu.

Pevná víra a jednotná naděje církve v New Jersey se příznačně vyjádřila následující den na Giant stadionu, kde přes neutuchající déšť - který tento stát už tolik potřeboval - jsem byl svědkem entuziasmu a zbožnosti všech přítomných. Na stadionu jen málo vzdáleném od sochy Svobody jsem pronesl parafrázi otázky, kterou by mohl dát Pán v den soudu: “Stává se snad dnešní Amerika méně citlivá a méně starostlivá k chudým, slabým, cizincům a těm, kteří žijí v tísní?” Velmi naléhavě jsem žádal, aby byl přijat a chráněn každý cizinec již od mateřského lůna, již jako dítě dosud nenarozené, a vůbec všichni, kteří jsou nějak těžce postiženi, staří a ti, kteří jsou bez jakýchkoliv sociálních prostředků. Lidem v New Jersey jsem řekl, že jestliže by se Amerika uzavřela sama do sebe, byl by to začátek toho, co tvoří podstatu “amerického experimentu”.

3. Další den jsem sloužil mši sv. v Aqueduct Race Track, v diecézi Brooklyn, kde sice nebyl prudký liják, ale zato prudké nápory větru! Duch svatý, kterého jsme společně vzývali, nás navštívil svou přítomností, “jako hukot z nebe, když se přičene silný vítr” (Sk 2,3).

Ještě jednou jsem udělal zkušenost hlubokého hledání živého Boha, které je přítomno v srdcích Američanů, jakási nutnost, kterou nemohou uspokojit ani bohatství, ani moc, ani prestiž.

Jestliže chce Amerika zvelebit svou kulturu přijetí, musí dát na první místo tajemství Boží lásky, ve které má všechno svůj počátek. Kultura života a přijetí se může postavit jen na pevné skále úcty k pravdě jako k věčnému znamení.

Právě “Boží moudrost” byla tématem homilie během nešpor, které jsme společně slavili v semináři sv. Josefa. Tamějším seminaristům jsem svěřil naléhavé poslání: “Až se stanete kněžími, budete muset učit ne slovy, kterými učí lidská moudrost, nýbrž tak, jak o tom poučuje Duch.” Ti, kteří hlásají Slovo Boží, musí to dělat odvážně a musí si být vědomi toho, že i jejich Mistra často ignorovali, nebo dokonce odmítali.

4. Nezapomenutelná byla mše svatá, sloužená v sobotu ráno 7. října v Central Park v New Yorku, kde bylo přítomno obrovské množství mladých. I když společnost často nabízí mladým falešné idoly, já jsem mohl dosvědčit, že mladí Američané jsou otevření pravdě a lásce Kristově a jsou připraveni přinášet nemalé oběti, aby mohli věrně následovat evangelium.

Oni ví, že církev a papež s nimi počítají. Mladým jsem svěřil úkol, aby s milostí Boží budovali civilizaci opravdu hodnou lidské osoby. Toto vše jsem svěřil Marii, když jsem se odpoledne modlil růženec v katedrále sv. Patrika s představiteli newyorské církevní obce. Na závěr jsem také chtěl dodat odvalu rodinám, řeholníkům a řeholnicím, aby velkoryse následovali své povolání.

5. Apoštolská návštěva ve Spojených státech amerických byla uzavřena v Baltimore, ve státě Maryland. Ve státě, který viděl zrození katolické církve v Americe v časech kolonií. Amerika, “země svobodných”, stojí před úkolem “hledat naplnění svobody v pravdě”. V pravdě, která je přítomna v každém lidském životě, protože člověk je stvořen k obrazu a Boží podobě. A jako každý národ, i Amerika se musí obnovit silou evangelia.

V Baltimore jsem celebroid slavnostní bohoslužbu a mohl jsem se účastnit společného jídla s hosty “Out Daily Bread” a v katedrále zasvěcené Marii, Naší Královně, jsem měl příležitost potvrdit úkol katolické církve - dialog s ostatními křesťany a s představiteli židovství a islámu.

6. Milovaní bratři a sestry, dal jsem Spojeným státům ještě jeden, poslední úkol. Řekl jsem jim, že ostatní národy se na ně dívají jako na model demokracie. Ale nesmí se zapomínat, že demokratický národ stojí a padá s pravdou a s hodnotami, které z ní vyvěrají. Tyto hodnoty se neurčují volebními hlasy většiny nebo přáním těch, kdo křičí nejsilněji. Tyto hodnoty jsou principy zákona, které Bůh vepsal do srdce každého člověka.

Modlím se, aby Spojené státy zůstaly věrné principům, na kterých byly založeny: svoboda, ctnost, přijímání a obrana života, a přeji si ze srdce, aby moje pastorační návštěva inspirovala katolíky této země kráčet ke třetímu tisíciletí s obnoveným závazkem služby Kristu a jeho Evangeliumu naděje.

Radio Vaticana

P. Josef Koláček SJ

Myšlenka na neděli

Slovo na neděli

31. neděle během roku C

Syn Abrahámův

Zamyšlení nad úryvkem

Lk 19,1-10

Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.

Pospěš do Jericha a připoj se k těm, kteří zde očekávají Ježíšův příchod. Budeš se moci přesvědčit, jak je dobré zanechat na chvíli svých starostí, zájmů i zálib a jít vstříc Bohu, který přichází, protože touží rozdávat svou milost.

Všimni si toho malého muže, který pospíchá napřed. Je to vrchní celník Zacheus. Až dosud byly jediným jeho zájmem tučné zisky. Stačil si nahromadit pěkné jmění. Nedbal na to, že jím jeho soukmenovci pohrdají jako veřejným hříšníkem a zaprodancem. Teprve pověsti o Ježíšovi

vyvolaly nový zájem a probudily jeho zvědavost. A dnes se dozvěděl, že půjde okolo. Zájem vidět toho Divotvůrce jej zcela opanoval. Když se rozhodl, že chce Ježíše spatřit, nespolehá na náhodu a bez ohledu na své postavení jako malý kluk se šplhá na strom, aby Ježíše dobře uviděl. Šťastní ti, kteří pocítili ve svém srdci touhu potkat se se Spasitelem, kteří se nebrání jeho tichému volání a jsou ochotni vystoupit ze sebe i ze svého prostředí, aby jej mohli spatřit.

Kdykoliv se setkáváme s Ježíšem, překonává nakonec skutečnost všechno naše očekávání. Zacheus vylezl na strom, aby mohl Ježíše aspoň uvidět. A Ježíš se zastavuje právě u tohoto stromu, jako by do Jericha vstoupil především kvůli němu: “Sestup rychle dolů. Dnes musím zůstat v tvém domě.” Zástup dělá s nevolí celníkovi místo, aby mohl stanout Mistrovi tváří v tvář.

Prožívej se Zacheem jeho náhlé překvapení. Zaplavila jej nečekaná radost, úcta a zahanbení zároveň. Tento veřejný hříšník poznává zcela správně, že pocta, které se mu tak překvapivě dostává, je neslučitelná s jeho dosavadním způsobem života. S Ježíšem vstupuje k Zacheovi milost a láska, která přináší radikální obrácení. Jeho srdce, které ještě včera bylo necitelné a bezohledně vypočítavé, se náhle otevírá vstříc potřebným a nuzným. “Pane, polovinu majetku dám chudým!” Ta druhá polovina poslouží k tomu, aby nahradil to, co nespravedlivě získal.

Posuď ve světle tohoto obrácení, jak nespravedlivé je reptání a výtky, které jsi slyšel, když Ježíš vstupoval do celníkova domu. Všichni kolem by se měli radovat, že se hříšníkovi dostává Boží milosti. Ale závist, domýšlivost a zatvrzelá nevraživost se s radostí nesnášejí. Vzpomeň si na to, kdykoliv se ti zdá, že jiným se dostává více přízně než tobě, kdykoliv budeš zneklidněn, že Bůh jedná jinak, než jsi předpokládal. Ježíš nevyhledává a nenavštěvuje ty, kteří si to předem zasloužili, ale ty, kteří jej potřebují. Zvykni si dívat se na své bližní Ježíšovýmá očima. Zatímco sousedé a spoluobčané vidí v Zacheovi jen opovržením hodného hříšníka, Ježíš v něm spatřuje syna svého miláčka Abraháma. Vyhledal jej, protože přišel právě proto, aby zachraňoval všechno, co zahynulo.

Kolik útěchy obsahují tato slova. Tvé pády, tvé zrady, útky a nevděčnosti Ježíše nezapuzují, ale přitahují. Žádná cesta pro něho není příliš dlouhá, jen aby se nakonec setkaly vaše pohledy a on ti mohl říci: “Pojď rychle dolů, musím zůstat v tvém domě!” Slyšíš dobře: musí! Uložil mu to jeho nebeský Otec, uložilo mu to jeho Srdce, přeplněné milosrdenstvím. Nemůže mu v tom zabránit nikdo, leda jen ty sám. Ale měl bys tu odvahu? Rychle si uvědom, co chceš rozdat a co je třeba čtyřnásobně nahradit, a otevři mu dokořán svůj dům.

Přijď, Pane Ježíši!

Bratr Amadeus

Zaslíbení Pána Ježíše ctitelům jeho Božského Srdce

Kristus při svém zjevení sv. Markétě Marii Alacoque r. 1675 naléhavě žádal od křesťanů úctu ke svému Srdci, a přislíbil:

1. Dám všechny potřebné milosti a požehnání pro jejich činnost.
2. Potěším je ve všech jejich obtížích.
3. Hříšní najdou v něm nevyčerpatelné milosrdenství.
4. Vlazní se stanou horlivými a horliví dokonalejšími.
5. Ochráním ty, kteří se mi zasvěti a nepřestanou mě zbožně uctívat.
6. Vepíši do svého Srdce jména všech, kdo budou rozšiřovat úctu ke mně.
7. Kde budou uctívat obraz mého Srdce, tam dám svůj mír a spojím rozdvojené.
8. Ochráním rodiny, které se s důvěrou na mne obrátí, v jakémkoliv soužení.
9. Společnosti, které se dají pod mou ochranu, uchovám ve svornosti a ochráním je od trestů, které by zasloužily.
10. Těm, kteří pracují na spáse duší, dám milost, že obrátí i nejzatvrzelejší.
11. Zahrnu nebeským požehnáním všechny, kteří o mém svátku přistoupí ke stolu Páně, aby odčinili urážky, kterých se mi dostává především v Nejsvětější Svátosti.
12. Má všemohoucí láska udělí všem, kdo po devět po sobě jdoucích prvních pátků mě

přijmou, milost konečného setrvání. Nezemřou ve stavu nemilosti a bez svátosti. Mé Božské Srdce jim bude v posledním okamžiku bezpečným útočištěm.

Musíme být “obětí chvály” na Boží slávu

Takto chápané vykoupení, jaké nám postavil před oči Kristus, nám přikazuje, abychom uznali primát, prvenství Boží slávy. Kdysi katechismus učil, že člověk je stvořený, aby oslavoval Boha. Dnes se lidé zajímají zvláště a přehnaně, v duchu učení humanismu, který nemá v sobě nic křesťanského, o pokrok světa, o lidské štěstí. Zapomínají takto na evangelijní přikázání: “Hleďte nejprve Boží království”, jakož i na apoštolova slova: “Všechno je vaše, vy jste Kristovi a Kristus je Otcův.” Říká se, že člověk má hodnotu, zvláště když se na něj díváme jako na kolektivní bytost, podřízenou sociálnímu tlaku a imperativu společenství.

Ale ať už chceme nebo nechceme, první je Bůh, a ne člověk. Před Boží velebností člověk, jak říká Pascal, je jen “nicota schopná Boha”. Nicota naznačuje, jak je člověk malý; schopná Boha, jak je člověk strašně velký. Před Bohem může stvoření pociťovat jen bezmocnost a závislost. Duše má hodnotu, má důležitost jen v účastenství v Boží bytosti, jediné bytosti, která existuje sama od sebe, jediné osobní bytosti, která může o sobě říci “Já jsem”. A tak naší úlohou není, abychom ze sebe vytvářeli egocentrické idoly, ale abychom byli Pánovou obětí chvály. “Ne nám, Pane, ne nám, ale svému jménu dej slávu!” Jediný Bůh je pramenem všech ostatních bytostí, jejich cílem a důvodem jejich existence. Jedině Bůh je bez přestání tvoří, udržuje jejich bytost, zajišťuje skutečnou existenci. Jsou v Božích rukách. Závisí na jeho prozřetelnosti dobrotě. Jejich štěstí je jen v něm. Jejich věčná blaženost bude v tom, že ho budou chválit. Naše dokonalost spočívá v Boží lásce, to je v úplné poslušnosti vůči Boží vůli.

Absolutní Boží suverenitu uznává člověk obětí. Oběť je podstatnou povinností náboženství, to je spojením, které existuje mezi člověkem a Bohem. “Ani sám anděl, nakolik je duchovním stvořením, není toho zbaven,” píše Condren. Oběť je povinností člověka hříšníka. Zápalná oběť, během níž se zničí oběť, je nejdokonalejším činem klanění, nejlépe znázorňuje nejvyšší, absolutní Boží panstvo nad stvořením. No, a láska je ohněm opravdové zápalné oběti, jenže tento oheň nezpůsobuje smrt, ale růst bytosti.

A tak se musí člověk celý zasvětit Boží slávě. Pro tento cíl musí být úplnou obětí. Naší nejvznešenější ctí bude, když se staneme obětí lásky k Boží chvále.

*

Avšak jelikož je člověk hříšníkem, nemůže plně oslavovat Boha, protože svým hříchem potupil, poskvnil Boží slávu. Adamovo “Nebudu sloužit” naše neposlušnost, neposlušnost našich hříchů, ozvěna Luciferova “Nebudu sloužit”, nesmírně potupily božský majestát. Boží sláva vyžaduje nesmírnou odplatu, a mohl ji dát jedině Bohočlověk. Mezitím se však lidé po staletí v pohanství a také v Izraeli snažili úskoky si získat Boží náklonnost, aby přitáhli na sebe Boží smilování. Přinášeli rozličné oběti, dokonce i lidské, ale tyto oběti odvracely od sebe Boží pohled, protože se neměnila srdce. Mnohokrát Bůh vyhlášoval cestou proroků, že se mu takovéto oběti - obětované maso, prolitá krev - přičí. Protože Bůh chtěl poníženého ducha, zkroušené srdce; ne oběti, ale poslušnost, poslušnost, která napravuje neposlušnost hříchu.

A tehdy sám Bůh přispěl na pomoc lidské bezmocnosti v pokusech, jak dát zadostučinění za hříchy a aby se oslavilo jeho jméno. “Bůh tak miloval svět, že poslal svého Syna.” On tedy spasí svět, ale tak, že nepochopitelným způsobem obnoví Boží slávu, kterou člověk poskvnil. Takto Syn projevil svou něžnou lásku vůči Otcovi, kterého tak miloval, že neváhal vstoupit do lůna Panny. A Slovo se stalo tělem. Písmo svaté nám uvádí slova, která vyslovil Boží Syn při svém vtělení, slova, která vyjadřují obdivuhodnou poslušnost nového člověka, nového Adama vůči svému Otcovi: “Oběti jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo. Tehdy jsem řekl: Hle, tu jsem, abych plnil tvou vůli!”

J. Ladame

Svědectví víry a pocta Panně Marii

Na obnoveném poutním místě Panny Marie Pomocné (Mariahilf) u Zlatých Hor při

svěcení nového kostela 23. září 1995 pronesl olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner homilii, ve které mj. řekl:

Dnes se na tomto místě scházejí lidé tří národů a ukazují, jak je možné být spolu a rozumět si, jak je možné oslavovat Boha, jak je možné spolu budovat k Boží slávě třeba toto poutní místo. Zaznamenalo, jak dobře víte, v minulých letech mnoho nenávisti. Ti, kteří si přáli zabít víru v srdcích lidí a potlačit církev, ti docela konkrétním způsobem bořili chrámy, znesvěcovali místa, která byla pro věřící místa posvátná. Snad všichni na to myslíme a s velkým dojetím prožíváme něco podobného, jako prožívali Izraelité, když znovu vybudovali znesvěcený chrám v Jeruzalémě. Je sice pravdou, že tehdy Izraelitům rozbořili chrám cizinci. Tento chrám rozbořili lidé naši. Ale v jednom i druhém případě se ukazuje, že Bůh vítězí. On je Pánem dějin. Ten, kdo má tuto jistotu víry, může být člověkem naděje, může být i klidným, i když přicházejí těžkosti, když stojí proti nepřítelům, když se zdá, že není jiné lidské řešení. Toto místo je pro nás především potvrzením této biblické zkušenosti. Od začátku poutnických dějin Zlatých Hor je už spojeno s ochranou života. Před vybudováním první kaple, před zavěšením prvního obrazu, v těchto lesích zde zakusila žena, která tu porodila dítě, obklopena mnohými nepřáteli, Boží ochranu. Na to myslely generace poutníků, na to myslíme dnes my.

Dnešní doba je na jedné straně velmi citlivá na osobnost člověka, na jeho svobodu, práva, důstojnost. Člověk se často chce cítit neomezeným, ba mnohý se chce cítit neomezený i Bohem. A tak když tato touha po svobodě, po důstojnosti přerůstá rozumné hranice, stává se, že člověk hledá jen sebe a přitom ubližuje druhému. Slyšíme dnes, že mnozí bojují za to, aby se uznávalo právo ženy zbavit se dítěte, které se má narodit, a přitom se málo myslí na existenci tohoto počatého života, ba vůbec se popírá jeho právo na existenci. Na mnoha bojištích ve světě - i tady nedaleko v Evropě, jedni bojují za své svobody, za svá práva, za své větší nároky, a druzí trpí. Víme, že někteří, když přijdou v životě bolesti, stáří, nemoci, říkají: "Zbavme se utrpení!" A chtějí si sáhnout na život, který si nedali.

Chceme-li dnes mluvit o důstojnosti člověka, o jeho právech právě na tomto místě, které zasvěcujeme Bohu a svěťujeme Panně Marii, Ochránkyni života, chceme nejen prosit za všechny ty, kteří jsou snad v pokušení ohrožovat život druhých, aby se změnilo jejich smýšlení či aby našli lidskou pomoc někoho blízkého, ale tady také vyprošovat sílu, odvahu a věrnost každému z nás přítomných, abychom všude, kam přijdeme, všude, kde žijeme, byli ochotni se plně angažovat pro úctu k životu, pro záchranu lidského života. A do třetice, toto místo je dnes pro nás významné i tím, jak se zde scházejí lidé několika národů, několika řečí. Místo, které se stává místem Božím, je domem Boží rodiny bez ohledu na to, jakým jazykem kdo mluví. Všichni patříme do rodiny Božích dětí. Moc bych si přál, aby i do budoucnosti se toto místo stalo takovým bodem setkávání, bodem smíření a pokoje. A tedy místem velmi důležitým nejen pro nejbližší okolí, ale pro svět. Budování spravedlivého pokoje v srdci člověka i mezi lidmi - to je věc posvátná!

Tato svatyně se stane místem, kam budeme přicházet, abychom se setkávali s Bohem, abychom naslouchali Božímu hlasu... ale podobně je třeba, abychom vstupovali do svého nitra k setkávání s Bohem, a tam - ve svém srdci - abychom každodenně prožívali toto veliké setkání s Bohem, načerpali nový pokoj a byli schopni tento pokoj skrze odpuštění dávat druhým; abychom skrze osobní setkání s Bohem ve svém srdci otvírali brány svého srdce pro všechny, kteří jsou kolem nás, a pak spolu s nimi vytvářeli společenství Boží rodiny. Abychom mohli být těmi, kteří světu přinášejí radost. Ano, jestli tedy slyšíme Boží slovo, jestli tady přijímáme evangelium - radostné poselství, kéž je na každém z nás vidět, že radostná zvěst o Boží záchraně člověka prostoupila nás skrz naskrz a my jsme se stali těmi, kteří tuto radostnou zvěst nesou dál...

Svatý otec Jan Pavel II. přijal zprávu o vysvěcení nového chrámu na místě starobylé svatyně s velkým zájmem, jak se praví v dopise, který přišel ze státního sekretariátu Jeho Svatosti. Vyjádřil zejména potěšení nad tím, že nový kostel bude zasvěcen Panně Marii Ochránkyni života, a to zejména života ještě nenarozeného. Dopis přečetl apoštolský nuncius Mons. Giovanni

Coppa, který vyjádřil radost z této slavnosti. Mezi jiným řekl:

Vidím hodně zájmu, s nímž se v olomoucké arcidiecézi staví mnoho nových kostelů. Je to svědectví víry. Stavět kostel znamená podtrhnout také viditelným způsobem, že duchovní hodnoty jsou důležitější a nutnější než všechno ostatní: je to potvrzení Boha v našich životech, důležitost nasycení našeho hladu a žízně po odpuštění u samého pramene, jímž je Bůh. Jedním slovem, je to veřejné uznání toho, že Bůh je důležitější než cokoliv; že chcete, aby byl blízko vás, vašich domů a míst, kde pracujete a žijete...

Říkáte, že máte velmi rádi papeže! To je vpravdě katolická víra. Tato víra má mariánský charakter: je to pocta Panně Marii. Chtěli jste obnovit kult Matky Boží zde, kde ji vaši předkové uctívali už od 17. stol. a učinili z tohoto místa nádherné poutní středisko: to je místo, kde se modlíme, setkáváme se s Ježíšem ve svaté zpovědi a sv. přijímání, kde se měníme, stáváme se lepšími a plnými radosti...

Jak je krásné, že se zde budou konat setkání rodin, mladých, poutníků, kteří si přejí hluboce studovat papežské dokumenty o životě, rodině, dětech a nové evangelizaci. Také to je odpovědí na očekávání Sv. otce. Dnes, kdy se bez výčitek svědomí vraždí lidský život v lůně matek, kdy se sestoupilo na úroveň ostudného barbarství proti nevinným, papež je obráncem nejsvětějších hodnot, je to on, kdo nás povzbuzuje, abychom byli věrní Bohu a Jeho věčnému zákonu.

Velkou odezvu vyvolal projev faráře Adolfa Schrenka z Wellersbachu:

Když jdou pouští, nezoufají, protože vědí, že na poušti jsou také oázy. Když večer zachází slunce a nastává noc, nezoufáme, protože víme, že o několik hodin později bude zase ráno.

V letech 1946 se také kolem tohoto mariánského místa stmívalo a v r. 1973 zde nastala skutečná temnota. Z kostela se stala hromada kamení a z místa divočina. Mnoho Čechů bylo tenkrát smutných, byli dojati a plakali. Také my Němci, kteří jsme znali a miloval Maria-Hilf, jsme byli dojati a plakali jsme. Byla to doba pro všechny smutná a beznadějná. Nikdo netušil, co bude za 22 let.

Dnes bude nový kostel otcem arcibiskupem Graubnerem vysvěcen. V r. 1989 jsme viděli červánky a dnes vychází slunce. Dnes se v tomto novém kostele zapálí věčné světlo a my jsme zde, naše srdce jsou plna pohnutí a nesmírně se těšíme. Vroucně se modlíme: Můj Bože, Tvoje cesty jsou překrásné!

Naše nenávisť k Bohu a lidem učinila tuto zemi temnou a studenou. Láska však sem znovu přinesla slunce, teplo a světlo. Česky, německy i polsky jsme v posledních desetiletích spolu přece jen občas hovořili. Společnou Boží řeč jsme však našli až teď. Věž Babelonu nás v posledních desetiletích rozdělila, ale tento chrám nyní znovu spojuje naše hlasy i srdce. Když byl kostel vyhozen do vzduchu, stoupal k nebi hrozný mrak prachu. Boží andělé si s úlekem zakryli tvář. Dnes vystupuje k nebi posvátný kouř kadidla s našimi modlitbami a andělé se všemi svatými shlíží na toto místo s velkou radostí. S nimi se raduje i služebnice Boží Klára Fitzová, která tuto stavbu jistě provází svými prosbami v nebi. Narodila se zde, v tomto kraji, v Lipové před 90 lety. Raduje se jistě také Adolf kardinál Bertram, poslední německý biskup ve Vratislavi, který před 50 lety zemřel v Javorníku a který toto místo velmi miloval. Radují se s námi jistě i všichni ti, kteří Maria Hilf znali, sem kdysi putovali a zde se modlili. Raduje se jistě také i Martin Tanheiser, který se zde před 350 lety narodil a v r. 1718 sem nechal zavěsit obraz Panny Marie.

Také já se velmi raduji z toho, že ač až z protějších hranic Německa, přece jsem mohl pomoci. Myslím na mnoho jednotlivých dárců, na biskupy, řeholníky a řeholnice i na věřící lidi, kteří zde do roku 1946 bydleli. Ti všichni toto místo milovali a milují a velmi významně pomohli. Děkuji také ze srdce všem těm, kteří tuto stavbu řídili, modlili se a pracovali zde. Zejména námi všemi váženému a zbožnému panu Jiřímu Šnajdrovi, panu Václavu Dvořákovi, všem jejich spolupracovníkům a všem, kteří tuto stavbu podporovali modlitbami. Toto místo zažilo za posledních 350 let mnoho krásného, ale také mnoho strašného. I na zemi může být nebe i peklo! Dnes zde prožíváme nebe, radujeme se a modlíme se:

Velký Bože, chválíme Tebe! Pane, moc Tvou velebíme!

Maria s milým Dítětem, dej nám své požehnání!

Mám také za milou povinnost vyřídit pozdravy od německých biskupů. První je od Joachima kardinála Meisnera z Kolína nad Rýnem, další pozdrav posílá arcibiskup Karel Braun z Bamberku a biskup František Xaver Eder z Pasova.

Návrat k předkům na Velkou Moravu

Tak se jmenují dva články, které uveřejnil Magazín Rovnosti ve dnech 6.10.95 a 23.10.95. Napsal je Jan Mervart jako "Ohlédnutí prof. Josefa Poulíka za archeologickými výzkumy posledních čtyř desetiletí - hlavně v Mikulčicích." Obrátili jsme se s dotazem na prof. Jiřího Maria Veselého OP:

Otče Jiří, vy jste přece působil po návratu z komunistického koncentráku v Želivě jako dělník při archeologických výzkumech Velké Moravy. Poslední čtyři desetiletí znamenají roky 1955 - 1995. Spadá do té doby i vaše působení při výzkumu Velké Moravy?

Ano. Působil jsem tam v letech 1957 až 1968.

Četl jste už "Ohlédnutí" prof. Poulíka v Rovnosti?

Ano. Zaujaly mne především výroky, týkající se Veligradu, a sice ty, jež se týkají hrobu prvního moravského arcibiskupa - metropolity sv. Metoděje. Prof. Poulík správně uvádí, že Metodějův hrob se hledá už přes sto let na různých místech středního Pomoraví. Říká, že "se též během odkrytí základů velkomoravských kostelů Na Valech u Mikulčic se v jejich prostorách, zvláště však v trojlodní bazilice, v největší velkomoravské svatyni, po tomto hrobu pátralo, avšak bezvysledně." (Zde a dál zvýrazňujeme my)

Ovšem dr. Zdeněk Klanica, dnes komunistický poslanec, ohlašoval brzké kladné vyřešení otázky Metodějova hrobu. Co si o tom myslíte?

Uvedu slova prof. Poulíka: "Na zcela nejnovější pokus o prokázání nálezu hrobu moravského arcibiskupa Metoděje v hlavní lodi tohoto chrámu mám odlišný názor. Jde tu o kostru muže, který byl v rakvi se železným kováním uložen do zděné hrobky. Měl při sobě železný meč, železný mečík s půlkruhovitou hlavicí, plátovanou zlatým zdobeným plechem, železnou sekyru, zlatý gombík, železné oválné vědro, a další předměty, svědčící o tom, že tento muž nebyl církevní osobností. U arcibiskupa Metoděje bychom předpokládali nikoli meč, nýbrž berlu. Zda nosil meč, není z písemných pramenů nic známo."

Dr. Zdeněk Klanica tedy zřejmě otázku Metodějova hrobu nevyřeší. Je však doloženo, že např. franští biskupové nosili meč! Nemůže to být aspoň jeden z nich?

Mohu odpovědět znovu slovy prof. Poulíka: "Franští církevní hodnostáři, kteří cestovali na koních, nosili meče, avšak v jejich hrobech nebyly nikdy nalezeny tyto těžké zbraně. Pokud se týče trojlodní baziliky v Mikulčicích, byli v ní pohřbíváni příslušníci dvorského prostředí. Jejich zděné hrobky byly zčásti vyloupeny..."

A co tedy hrob sv. Metoděje? Jaký je dnes názor?

Prof. Poulík uvádí, že "hrob Metodějův nebyl nalezen nejen Na Valech u Mikulčic, ale ani na jiných místech někdejší Velké Moravy a Nitranska. Tato velká postava našich národních dějin měla mezi německými kněžími, kteří působili ve velkomoravském prostředí, velké nepřátele. Tito představitelé západní, franské církve po smrti Metodějově v roce 885 vypudili z Velké Moravy jeho početné žáky a část jich prodali do otroctví v Benátkách... Je tedy velmi pravděpodobné, že také hrob Metodějův nebyl ušetřen zloby těchto cizinců a protivníků slovanské liturgie." Tolik prof. Poulík, a zde záleží na tom, co míní slovy "nebyl ušetřen".

Otče Jiří, prof. Poulík se v první části svého "Ohlédnutí" (ze 4.10.95) zmiňuje také o výzkumu na území Starého Města - Veligradu, který vedl od roku 1949 docent Dr. Vilém Hrubý. Tam jste pracoval i vy. Má toto místo nějaký vztah ke hrobu sv. Metoděje?

Myslím, že má. Zabýval jsem se touto otázkou ve své studii "Most a cesta domů". Je to souhrn odpovědí na dotazy převážně slovenských bohoslovců z Nepomucena. Studie vyšla česky v Itálii roku 1990, a je stále k dostání. K téže otázce jsem se vrátil ještě ve studii "Hrob a sídlo

arcibiskupa Metoděje” (Praha 1992). Dr. Hrubý totiž v roce 1963 zjistil v Metodějově katedrále v Sadech-Derfli (Uherské Hradiště) určité stavební zásahy, o který odborná komise úředně prohlásila, mimo jiné, toto: “Všechny uvedené okolnosti naznačují, že v chrámovém zdivu byly na obou místech upraveny dutiny, které lze vysvětlit jen jako hrobky ve zdi, z vnější strany uzavřené oněmi přízdívkami, jejichž spodní části byly archeologickým výzkumem zjištěny, jak bylo shora konstatováno...” Mezi podpisy úřední komise je na prvním místě: Univ. prof. dr. Josef Poulík DrSc., v.r. (ředitel Archeolog. ústavu ČSAV v Brně); na posledním místě: Dr. Jiří M. Veselý OP v.r. Byl jsem totiž přítomen i při úředním ověřování nálezu i při zápisu, spolu s J. Poulíkem. Kopie zápisu je uvedena v mé studii.

O Metodějově pohřbu zapsal očitý svědek (885, 6. duben): “Leží ve velikém chrámu moravském, po levé straně, ve stěně, za oltářem Bohorodičky, vloživ duši do rukou Božích a přijav království nebeské. Jejich modlitbami, Kriste, spas duše.” (MMFH, II, 166) Tento popis umístění Metodějova hrobu odpovídá poloze dnešního archeologického nálezu. Proto jde o hrob Metodějův. Je tedy sice poškozen, ale nikoli “zničen”, pokud tak myslí Poulík. Podle některých jeho prohlášení, učiněných po uvedeném úředním zápisu, však prý to nemůže být hrob Metodějův, protože tam nebyly nalezeny Metodějovy kosti. Ale komise nedělala svůj úřední závěr na základě nalezených kostí! Metodějovy ostatky se hledají.

Podle starých církevních zvyklostí, když vznikal nový chrám v blízkosti staršího, zaniklého, tedy nový kostel přebíral zasvěcení staršího. Ve 13. století se zbytek Metodějovy katedrály nazývá “kaple Panny Marie v Popovicích na kopci u Kunovic.” (MMFH, III, 114) Tato pak zcela zanikla. Nejbližší dnešní kostel je v Sadech-Derfli. Je zasvěcen Narození Panny Marie (8. září). Metodějova katedrála, a pak “kaple P. Marie u Kunovic”, byla tedy pravděpodobně zasvěcena Narození Panny Marie, a stejně tomu bylo i se zasvěcením katedrály arcibiskupa Metoděje. Velká Morava byla tedy Petrova, tj. apoštola Petra, a Mariina - římskokatolická, apoštolská a mariánská. “Moravané” mají Metodějův hrob - sice poškozený, ale nikoli zničený; Metodějovu katedrálu s klášterem (kurií) a školou; a klášterní ústraní na Hoře sv. Klimenta u Osvětman. Pod ochranou blízké svatohostýnské “Královny Moravy”.

Děkujeme za rozhovor.

Otázky kladl P. Dr. Tomáš Bahounek OP

Jaroslav Durych

Příklady závaznosti

V staré knížce o umučení blahoslaveného Jana Sarkandra lze se dočíst, jaké byly všechny podrobnosti mučení a posledních dnů jeho života; mimo jiné je tam vypisován způsob, jak byl při vyšetřování pálen. Tu se dovídáme, že napřed se používalo svíc lojových, a když nebylo dosaženo přiznání takového, jakého si soudcové přáli, bylo při dalším stupni mučení použito svíc voskových. To byl tedy vyšší způsob mučení, a to ve dvojitým smyslu, neboť pálení svícemi voskovými působilo větší bolest než pálení svícemi lojovými, a mimo to svíc voskových se užívalo především na oltáři při bohoslužbě. Poněvadž blahoslavený Jan Sarkander byl kněz, bylo pálení svícemi voskovými též jakýmsi výsměchem, že totiž svícemi, které patřily na oltář, byl pálen po těle. Pak se tam dále líčí, jak bylo přikročeno k vyšším stupňům mučení, a to ke škvaření, které též mělo dva stupně. První záležel v tom, že tělo, aby se lépe mohlo škvařit, bylo natřeno sádlem; to bylo škvaření jednoduché; když tento způsob nevynutil žádaného přiznání, bylo přikročeno k způsobu vyššímu, že totiž do popálenin a trhlin v kůži bylo sypáno žhoucí kadidlo. Tak byl mučený kněz vydán na pospas těm předmětům, jakých sám dříve užíval k oslavě Boží, takže s čím zacházel, tím také sešel. Stal se tak živou svící a živou kadidelnicí. Bylo od něj žádáno, aby sám svým tělem svítil a hořel, aby celá jeho bytost se pražila k oslavě Boží, aby dokázal, že Boha tak miluje, že opravdu mu tuto službu a poctu přinese.

Není vhodné číst takovou věc jen jako zajímavost, kterou lze vzrušovat obraznost. Je to i náznak toho, co též sami můžeme očekávat, a v jakém poměru jsou zkoušky po nás žádané k vnitřní i zevní hodnotě. Ty zkoušky mohou být uloženy za různých a nenadálých příležitostí

nejrůznějším způsobem. Nemusí to být právě zkouška vytrvalosti ve víře před nepřáteli víry; může to být zkouška věrnosti mravnímu řádu vůbec a může se v této zkoušce ocitnout kdokoliv, kteréhokoliv dne a na kterémkoliv místě. Příklady světců a blahoslavených nejsou jen předmětem zábavy, nýbrž především vzory pro naši potřebu, praktickou pomocí našemu rozumu a naší vůli, osvícením a povzbuzením. Různé zkoušky různého stupně mohou být žádány od kohokoliv ve chvíli nebezpečí života vlastního nebo života bližních, při různých pohromách, bédách a nemocech, v nejistém čase válečném, i v době pokušení. Život časný nevyklučuje žádného překvapení, a je povinností každého člověka, aby se snažil v každé zkoušce obstát a také aby v ní s pomocí Boží obstál. Nežádá se vždy, aby člověk trpěl za příležitosti okázalé pro víru samu; leckomu by se pak to zdálo snadné v domnění, že bude veleben jako mučedník; ale žádá se, aby trpěl třeba nepoznán a skryt pro své bližní, jako kterýkoliv neznámý voják v řadě má snášet útrapy a hrůzy válečné pro svou vlast a jako každá žena, která rodí dítě, z něhož dosud nic neměla než utrpení, vydává se v nebezpečí smrti, aby se dítě narodilo zdravé. Nevíme, kdy, v kterou hodinu, kdo a na kterém místě přichystá předměty naší zkoušky a našeho utrpení. Vždyť i sama tak zvaná přirozená smrt následkem některého neuhu může být nad pomyslení zdlouhavá, bolestná a krutá, takže se leckdy vyrovnává některým méně okázalým způsobům mučení, a hrůza z nemoci, jejíhož strůjce nevidíme, bývá nemenší než hrůza z viditelných nepřátel a viditelných nebezpečí. Smrt sama i v pouhém ohledu tělesném bývá mnohdy krutá a těžká a s tím musí i má počítat každý rozumný člověk, i když milosrdenství Boží dopřává také někomu smrti lehčí. Proto je nutno mít na mysli, že utrpení za věrnost řádu mravnímu není horším či obtížnějším osudem, než bývá utrpení při některých nemocech tělesných, před nimiž jsme právě tak málo zabezpečeni jako před jinými životními pohromami. Nemoc však snášíme jen sami pro sebe, kdežto utrpení pro řád mravní, způsobené zvenčí, je zároveň i obětí za bližní, ať je to kdokoliv.

Proto zvláště tehdy, když doba přináší nějaké nebezpečí, je radno vzpomínat si na příklady světců, kteří se stali mistry v utrpení. Jen tak lze se zbavit malátností, chmurných myšlenek a obav, které svádějí člověka k tomu, aby nebyl věren svým povinnostem mravním a aby se jim pod nějakou záminkou vyhnul. Je nebezpečné, domnívá-li se člověk, že jen Bůh sám bezprostředně je hoden toho, aby se trpělo a snášelo protiventství, a v těch ostatních věcech že se lze vykrucovat. Vždyť Spasitel má již připravenou odpověď těm, kteří se budou vymlouvat o posledním soudě.

Se zkouškou nutno stále počítat jako s něčím nejen možným, nýbrž i pravděpodobným, a podle schopností k lásce může se řídit i stupeň zkoušky. Láska zavazuje. Nutno ovšem doufat v milosrdenství, stále v ně doufat až do posledního okamžiku, ale právě proto se i připravovat na okamžik, kdy nás Bůh může nějakým způsobem k této zkoušce povolát, a kdy třeba s bázní a třesením, ale přece jen s důvěrou nezlomenou bude slušno přistoupit na místo a říci: Tu jsem, Pane!

Na hlubinu, roč. VIII., č. 4,
duben 1933

Neměl se narodit

Novináři a televizní agentury se pozorně starají o svůj chléb. Jsou všude tam, kde se děje něco, co uspokojí senzacechtivost dnešního člověka. Dovedou s náležitým akcentem zapůsobit na své čtenáře a diváky. Někdy se zdá, že jen oni odkrývají skutečnou tvář lidského života. A přece jejich všetečnosti unikají často události, které mají pro lidstvo větší cenu, než to, co masmédiá den co den předkládají.

Bylo to minulý rok v zářijovém podvečeru. Po mši svaté v katedrále za mnou přišli do sakristie mladí manželé. “Měl byste, prosím vás, chvilku na nás čas? Čekáme děťátko, první, a teď se vracíme z nemocnice. Po nějakém tom vyšetření,” rozhovořil se otec počatého dítěte, “si ženu pozvali ke konzultaci na gynekologii. Něco se jim prý nezdálo v krevním obraze. Moje žena, protože je zdravotní sestra, hned věděla, že to s naším děťátkem nebude tak jednoduché. Když se otevřely dveře ordinace po ukončeném vyšetření, vyšla celá zsilalá, nemohl jsem ji

poznat. Co se děje? ptám se; pomalu začala vyprávět: Lékař se podíval do zprávy o laboratorním výsledku a řekl: Debilní! A pokračoval: Víte, není dobré, když se matka musí dívat, jak z jejího těla vychází něco, nač není pěkný pohled. A už začal psát doporučení k odběru plodové vody. - Ale já si, pane doktore, to děťátko nechám, ozvala se matka. A teď to začalo... Zatížíte společnost!! Jděte si teda rodit někde do lesa, když nestojíte o naše lékařské zkušenosti!!

Poslouchal jsem pozorně a v duchu jsem před sebou viděl doktora s matkou. Zatímco hrubě útočil na mateřský cit, začíná se v srdci matky ozývat převaha lásky nad bezohlednou ekonomikou světa. Odvaha přijmout dítě, třebaš ne tak zdravé, nad tvrdým verdiktem násilné smrti. A když přede mnou klečeli a prosili o požehnání pro svou další cestu, byl jsem si jistý nejen jejich vzájemnou láskou, ale i láskou k dítěti, kterému dali život. "Přijmeme ho, i když o něj mnozí nestojí!"

A když mně malého Matouše přišli po roce ukázat se zprávou, že je nejen zdravotně v pořádku, ale že je dokonce daleko bystřejší než ostatní děti, měl jsem radost, velkou radost. Boží režie je jiná než ta lidská. Boží moc se nedá spoutat žádnou lékařskou vědou, která si až příliš troufale osvojuje právo nakládat se životem podle laboratorních úsudků.

"Tolik lidí se za tebe modlilo," řekl jsem malému nemluvněti, když jsem ho držel ve své náruči. Bůh ukázal převahu své moci nad lidskými prognózami. O kolik velkých hodnot se svět svou vlastní hloupostí připravuje, když se nechává vést pouze svými předsudky a staví se do role těch, kteří mají právo rozhodovat, kdo se má narodit a kdo ne. Manželé Vávrovi láskou k daru života, i když ještě nenarozenému, podali krásné svědectví o tom, že jsou tu rodiny, které nepodlehly mentalitě moderní společnosti a jejím bezuzdným rozmarům. Počatý život má pro tyto odvážné rodiče větší cenu než výroky těch, kteří si myslí, že jsou průkopníky zdravého lidstva a kultury života.

Děkujeme ti, Bože, za život malého Matouše, za projev lásky těch, kteří mu dali pozemský život. Děkujeme ti za všechny rodiče, kteří přes neomalený nátlak ducha světa nepřestávají vnímat hlas svědomí, vychovaného evangeliem a jeho požadavkem "Miluj Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí, a bližního jako sám sebe!"

P. Josef Socha

III. Světový kongres Hnutí Pro život, 2.-4.10. 1995 v Římě

Pod povrchem našich všedních starostí trvá v dnešním světě i nadále válka mocných proti slabým, jejímž nejhorším projevem jsou neustálé útoky na život ve všech jeho podobách. Probíhá však také boj za záchranu životů, tomu však mnoho lidí, včetně křesťanů, věnuje zájem zcela okrajový. Zdaleka ne všichni pochopili velký význam letošního vydání Encykliky Evangelium vitae, která je rozhodně mistrovským dílem a milníkem v celém procesu zápasu kultury života proti kultuře smrti.

Je proto samozřejmé, že se tato nová encyklika stala ústředním tématem třetího světového kongresu Hnutí Pro život, který byl pořádán Papežskou radou pro rodinu a konal se v Římě ve dnech 2.-4. října 1995. Zahájil jej svým projevem předseda Rady kardinál Lopez Trujillo za přítomnosti mnoha kardinálů, biskupů, kněží a více než tisíce zástupců různých organizací Pro život ze všech kontinentů. Přes rozdílnost kulturního prostředí i politických a sociálních poměrů v zemích účastníků se ukázalo, že všichni mají velmi podobné zkušenosti. Krásná atmosféra kongresu byla dána zvláště tím, že se všichni spontánně shodli na principech této práce. Z jejich názorů a postojů bylo zřejmé, že Evangelium vitae je pro ně oporou zásadního významu.

Přednášky měly velmi vysokou odbornou úroveň, a právě proto zcela přirozeně potvrzovaly myšlenky encykliky, která hovoří jednoznačně a jasně především k věřícím. Není však jen věcí víry, že lidský život je nejvyšší hodnotou. Proto i encyklika je poselstvím pro všechny lidi dobré vůle.

Práce pro život je velmi podporována Sv. otcem a zvláště mu leží na srdci. Svou morální podporu účastníkům kongresu dal papež najevo i tím, že je přijal v mimořádné audienci, kde ve své promluvě k účastníkům kongresu znovu zdůraznil, že hlásání Evangelia života není pouze

úkolem hnutí Pro život, ale patří k běžnému učitelskému úřadu biskupů. Po svém projevu se osobně pozdravil a krátce pohovořil se všemi vedoucími světových organizací Pro život, se zástupci tělesně postižených a rodin.

Přesvědčení Sv. otce o významu a potřebnosti práce pro život je stěžejní myšlenkou jeho encykliky *Evangelium vitae* a tak také bylo vyjadřováno kongresem. Často bylo připomínáno, že postoj k životu není jen jedním z mnoha problémů dnešního světa, ale je problémem základním. Proto musí nutně stát v samém středu našeho zájmu a snažení. Nikdy nebylo tak zřejmé jako dnes, že Kristovo evangelium je "Evangeliem života". Ze současné reality jasně vidíme, že nebude-li mezi lidmi obnovena úcta k životu, mohl by zcela zaniknout. Duchovní obnovu nelze očekávat, nebudeme-li prosazovat především plné respektování života všech nevinných lidí, zvláště těch nejnevinnějších - nenarozených.

Kongresu se zúčastnilo pět delegátů z České republiky. V souladu s myšlenkou encykliky *Evangelium vitae* se obracejí na všechny lidi dobré vůle a seznamují je s pracovními návrhy společného dokumentu III. světového kongresu Hnutí Pro život, tak jak byly kongresem formulovány.

Hrozby kultury smrti:

- je popíráno právo na život každé lidské bytosti, bez tohoto základního práva tzv. "lidská práva" jsou redukována jen na ta, která uznávají veřejné autority

- na mezinárodních konferencích OSN v Káhiře, v Kodani a v Pekingu se snažili zástupci vyspělých zemí vnutit všem ostatním "právo" na potrat

- organizace prosazující kontrolu populace jsou úzce spojeny s výrobcí antikoncepce a abortiv a trvale se zasazují o snížení počtu lidí spíše ze zcestných politických a ideologických důvodů

- stále se více a víc rozšiřuje sterilizace žen a mužů, často praktikovaná ve veřejných nemovitostech a podvodně zaměřovaná na chudé obyvatelstvo

- vývoj směrem k farmakologickým metodám potratu, jako např. používání pilulky RU 486 a "vakcíny" proti těhotenství, může způsobit smrt neznámého počtu milionů nevinných lidských bytostí

- žena je nucena sama nést tíhu viny zejména u farmakologických potratů, muž je "zbavován" veškeré zodpovědnosti

- pokusy na embryích a "zkumavkové" metody umělého oplodnění ničí lidské bytosti a dále snižují úctu, kterou si nový život zaslouží

- mládež je vystavena sexuální výchově proti životu ve školách a v médiích, právo a zodpovědnost rodičů jsou ignorovány

- dochází k masovému přijímání antikoncepční mentality

- v určitých zemích legalizovaný potrat vede k selektivní infanticidě (= zabíjení novorozenců) namířené zejména proti právu na život děvčátek a postižených

- po rozšíření potratů se aktivisté kultury smrti snaží o legalizování eutanázie

- dochází k eugenické kontrole populace, selektivním potratům, infanticidě, eutanázii a ke snaze ovládnout lidský genetický kód

Evangelium života: výzva k činům

- rozšiřovat text encykliky *Evangelium vitae* a seznamovat s ním všechny lidi dobré vůle

- seznámit křesťanskou veřejnost se základními principy práce na záchraně každého

lidského života

- bojovat o zákonnou ochranu genetické identity všech lidských bytostí

- usilovat o přijetí zákonů, chránících lidský život od početí do přirozené smrti. Odmítnout a nerespektovat zákony umožňující potraty, pokusy na embryích, genetické manipulace, selektivní diagnostiku a vše, co s tím souvisí

- snažit se zavést nekompromisní zákonnou ochranu života počatých, postižených a starých lidí

- zdůrazňovat povinnost péče o staré a nemocné rodiče a odmítat jakýkoli druh eutanázie
- šířit informace o působení finančních institucí, které mají zisk z kultury smrti
- vyvracet lži o přelidnění a zveřejňovat pravdivé informace, týkající se organizací, které podporují kulturu smrti
- informovat o přímé a jasné spojitosti mezi sexuální výchovou, antikoncepcí, potraty, infanticidou a eutanázií
- informovat o přímých a dlouhodobých následcích potratů a o abortivních (potratových) účincích antikoncepce
- nabídnout mnohem větší preventivní pomoc ženám, které uvažují o potratu, mnohem lepší péči o těhotné a profesionální pomoc těm ženám, které prožívají tzv. popotratový syndrom
- posilovat svědomí mužů, aby si uvědomili svou zodpovědnost vůči ženám, které nosí nový život
- organizovat výuku bioetiky pro zdravotnický personál
- podporovat základní výuku metod přirozeného plánování rodičovství
- podporovat projekty PPR, které umožní hlubší poznání již vědecky potvrzených metod
- zajišťovat přístup ke sdělovacím prostředkům pro aktivisty hnutí Pro život a zabraňovat šíření lži, předsudků a zkreslování dat
- pomoci rodičům zabezpečovat práva na výchovu dětí uprostřed rodiny k čisté a věrné lásce v duchu encykliky Evangelium vitae
- systematicky vychovávat děti a mládež k úctě k životu a získávat je pro aktivity Pro život
- učit mládež čistotě jako normě hodné následování
- kněze a seminaristy podrobně a intenzivně školit v otázkách ochrany života
- při biskupských konferencích vytvořit komisi Pro život (bylo by vhodné, aby mluvčím komise byla mladá žena, matka, která by se vyjadřovala fundovaně a operativně ve sdělovacích prostředcích)
- ustanovit diecézní výbory Pro život
- spolupracovat v otázkách Pro život s již funkčními zařízeními (např. s Charitou apod.)
- vzájemně respektovat rozdílné aktivity v hnutí Pro život a co nejdříve spolupracovat.

Svatý otec nás vyzývá ve čtvrté kapitole encykliky, abychom tvořili proti kultuře smrti novou kulturu života. K tomu je potřeba nová evangelizace. Svátý otec cituje papeže Pavla VI.: “hlásat evangelium je milost a vlastní poslání církve, její nehlubší totožnost. Existuje totiž kvůli tomu, aby evangelizovala” (78). “Všichni společně cítíme povinnost hlásat Evangelium života, slavit je v liturgii a v celém životě a sloužit mu různými iniciativami a strukturami, které směřují k jeho podpoře a rozvoji” (79).

Práce Pro život nemá být jen věcí nadšenců nebo aktivistů, nýbrž věcí celé církve. Proto nestačí, aby byla hnutí Pro život fenoménem na okraji církve. Musí stát naopak ve středu nové evangelizace. Národy v objetí kultury smrti, které systematicky zabíjejí vlastní děti, nemohou mít dlouhou budoucnost. Encyklika Evangelium vitae je vpravdě revolučním dokumentem a vyzývá církve k obnově a novému přístupu k evangelizaci.

Delegáti kongresu

“... a opět bude stát.”

Tato slova tvořila část nápisu na základním kameni mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, který tam byl položen a posvěcen v den 75. výročí jeho stržení, dne 3. listopadu 1993.

Kdo byl cenzorem, nevíme. Z našich srdcí však naději odsekát nelze.

Každý den tudy projdou tisíce lidí, Někteří projdou bez povšimnutí, jiní se zastaví a vzpomenou. Mnozí se zde modlí, občas zde zahlédneme položenou kytíčku z bílých květů...

Základní kámen se stal pravidelnou zastávkou mariánské pěší pouti Prahou, která začíná u sochy Panny Marie z exilu na Strahově.

I letos, v pátek 3. listopadu se v podvečerních hodinách (v 17,30 hod.) koná tak jako

každoročně vzpomínkové shromáždění. Členové společnosti pro obnovu mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, spolu s věřícími, ctiteli Panny Marie a dalšími příznivci myšlenky obnovení sloupu, si připomenou tuto smutnou událost v dějinách našeho národa.

K nebi se ponese modlitba, prosby o smír, o požehnání, budou položeny květiny, zapáleny svíce.

Před tímto shromážděním u základního kamene proběhne výroční jednání Společnosti, která projednává návrh, aby mariánský sloup byl obnoven do konce století.

Věříme, že toto dílo smíru s pomocí Boží dokončíme.

kav

Mendlova zdravotní pojišťovna a znamení doby?

V poslední době se opakovaně setkávám s někdy až nepochopitelnými argumenty proti Mendlově zdravotní pojišťovně (MEZP, š. 221). Věřím, že se tak děje pouze z neznalosti problematiky, ale i to je zvláště u některých lidí zarážející. Jsem přesvědčen, že se jedná o záležitost, která jistě zasluhuje podporu z řad křesťanů. Protože však je tomu zatím většinou naopak, pokusím se alespoň na některá tvrzení odpovědět.

Za nejdůležitější považuji oblast “filozofie pojišťovny”. Samozřejmě platí, že dle Zdravotního řádu umělé ukončení těhotenství (UUT) ze zdravotní indikace je každá zdravotní pojišťovna, tedy i MEZP, povinna uhradit. V České republice se stále řídíme velice liberálními zdravotními indikačními, porevolučními kosmetickými úpravami. Sociálně-ekonomická indikace nehradí zatím žádná zdravotní pojišťovna. Je zcela zřejmé, že mnoho sociálně-ekonomických indikací k UUT je zahrnováno mezi zdravotními indikacemi, což je revizními lékaři ostatních zdravotních pojišťoven tolerováno. Nyní jsou plošné nadstandardy zakázány, nikoliv však systém bonusů, který kromě MEZP (přišla s ním jako první) nabízí již i Česká národní zdravotní pojišťovna (ČNZP, č. 222) a jistě jej brzy zavedou i další zdravotní pojišťovny. Tímto systémem je ale např. i sterilizace, abortivní (potratové) antikoncepce (což je zčásti i účinek v poslední době tolik glorifikované “moderní” hormonální antikoncepce, samozřejmě nikoliv zdravotně neškodné), jejíž úhradu z bonusů slibuje svým klientkám i ČNZP, atd.

Jestliže se tedy MEZP deklaruje jako zdravotní pojišťovna “Pro život”, která výše zmíněné výkony nebude hradit a zdravotní indikace budou jejími revizními lékaři bedlivě posuzovány, je zřejmé, jakou bude mít ženskou účast své klientely a že se my všichni ostatní pojištěnci svými platbami nebudeme proti svému svědomí na zabíjení nenarozených podílet, což nelze předpokládat u ostatních zdravotních pojišťoven.

Co se týká individuálních účtů, na které přejdou časem jistě i ostatní zdravotní pojišťovny (opět jako druhá je zavedla ČNZP), ten nepopírá princip solidarity. Z vybrané a nevyčerpané částky zdravotního pojištění zůstává na účtu jako bonus pouze malá část a zbytek je použit dle principu solidarity pro ostatní.

V oblasti ekonomické opět není pravda, že např. mnoho důchodců z řad křesťanů, za které stát málo platí a kteří mnoho čerpají, pojišťovnu ekonomicky zničí, dříve než se probudí k životu. Opak je pravdou. Vzhledem k přerozdělování 60 procent vybraného pojistného mezi všemi zdravotními pojišťovnami tak, že se zpět do každé zdravotní pojišťovny vrací na důchodce (ale i na ženu v domácnosti, na dítě) 3x tolik, než kolik bylo státem za tyto osoby zapláceno, stávají se velice atraktivními a také ostře sledovanými pojištěnci. O ekonomické životnosti MEZP svědčí i to, že v současné době je jedinou zdravotní pojišťovnou (z 27 u nás existujících) s pozitivní platební bilancí, a to i přes to, že platí 0,60 Kč za bod, tedy více než většina ostatních zdravotních pojišťoven. Ze zákona je každá zdravotní pojišťovna povolána a registrována Ministerstvem zdravotnictví a je nezisková, nekomerční. Případný zisk bude v případě MEZP investován do rozvoje církevního zdravotnictví u nás. Dokladem životaschopnosti zdravotní pojišťovny postavené na “filozofii Pro život” do budoucna je i existence takovýchto zdravotních pojišťoven v zahraničí, přičemž např. v Belgii je u takovéto zdravotní pojišťovny zaregistrováno přibližně 45 procent všeho obyvatelstva a je tam největší zdravotní pojišťovnou v zemi, fungující

již mnoho let. Máme tedy stejnou možnost. Záleží jen a jen na nás.

Další námitka, kterou je často slyšet, že totiž propagace MEZP nepatří do kostela, mi připadá také minimálně neopodstatněná. Nikdo nikoho do vstupu do MEZP nenutí, jestliže ano, pak je to jistě špatné. Věří-li však otcové biskupové (jistě na základě důkladných informací), že se jedná o záležitost ze strany věřících podpory hodnou, pak myslím je nejen jejich právem, ale i povinností, ji svým svěřeným doporučit tak, jak je tomu i v dobře fungující rodině. Navíc, když se někdy nevyjádří k některému horkému problému ve společnosti, jsou napadáni za pasivitu, zkosnatělost... a když to udělají, je jim vytýkáno, že se pletou do věcí, po kterých jim nic není. Není toto jakási účelová schizofrenie?

Jediné, co mi vadí na MEZP, je snad nedostatečná razance jejich několika málo pracovníků v prosazování a informování o MEZP, ale na tomto máme my všichni křesťané (včetně našich duchovních) podíl svojí laxností. Dále je to i z důvodů úspory našich finančních prostředků. Vznik MEZP je příležitost, která vzhledem k dnes již nesrovnatelně tvrdším podmínkám zakládání dalších zdravotních pojišťoven, se jistě nebude mnoho let opakovat. Je to zároveň i věc, která velmi spěchá, tak aby byl co nejdříve naplněn počet 50 tisíc pojištěnců, ze zákona nutných k další existenci MEZP. Připadá mi proto velmi neseriózní otisknout při tomto závodě s časem v Perspektivách č. 8 článek se spoustou pseudoargumentů proti MEZP a možná nejdřív za 2 měsíce poté uvést i názory pozitivní. Nevyjadřuje již jenom tento fakt postoj redakce Perspektiv k MEZP, přestože článek sám byl osobním názorem pisatele?

Nechci také zastírat, že pojištěnci MEZP mohou mít zpočátku problémy u svých zejména privátních lékařů, kteří s MEZP nemají zatím uzavřenou smlouvu, neboť ji dosud nepotřebovali. Jistě vás ošetří, ale mohou chtít ošetření zaplatit a MEZP vám dodatečně proplatí (včetně neakutních úkonů). Je to tedy jistá nepříjemnost, ale máme snad dělat jen věci příjemné, chodit po širokých, vyšlapaných cestách? Nevybízí nás Ježíš k něčemu podstatně jinému?

Svůj článek jsem nazval takto ne proto, že bych si chtěl hrát na proroka, ale proto, že některé lidi apriori, bez hlubší znalosti věci, dráždí vše s "křesťanskou nálepkou". Není to tak trochu alibismus? Zamysleme se každý sám nad sebou a svobodně, ale zodpovědně se rozhodněme. Času je však málo. Přeji každému hodně sil.

MUDr. Petr Gorun

Velký poklad koncilních dokumentů

8. prosince 1995 uplyne 30 let od zakončení II. vatikánského koncilu. "Po třiceti letech je třeba se k tomuto okamžiku milosti víc než kdy jindy vrátit," připomíná nám Jan Pavel II. Ve své promluvě k Anděl Páně 15. října zdůraznil Svätý otec, že je třeba zpytovat svědomí, kolik z koncilního poselství přešlo do života církve, a zavazuje nás k jeho dalšímu studiu, abychom pochopili jeho závěry a ducha v celistvosti.

Není málo těch, kteří se s odstupem času dívají na koncil nikoliv jako na dobu milosti, která má přivést církve k novému rozkvětu, nýbrž spíše naopak jako na začátek její novodobé hluboké krize. Lapidárně to vyjadřuje výrok: "Církev se otevřela světu, ale místo toho, aby křesťanství vstoupilo do světa, vtrhl svět celou silou do církve" (R. Lay). To, čeho jsme svědky v současné době v církvích našich nejbližších západních sousedů, kteří přece měli od počátku přístup ke koncilním dokumentům, by mohlo takovému kritickému pohledu na II. vatikánský koncil dávat za pravdu.

Koncil je kritizován ze dvou takřka protilehlých stran. Ti jedni vytýkají, že na koncilu bylo rozvázáno to, co rozvázáno být nemělo, ti druzí naopak tvrdí, že nebylo dostatečně rozvázáno to, co rozvázáno být mělo. Ti první, sdružení kolem biskupa Lefebvra, se pokoušeli i za cenu nového schizmatu uchovat v církvi předkoncilní poměry. Ti druzí, daleko početnější, pak nezdědka povyšují svá očekávání a své představy o církvi nad koncil a usilují prosazovat je nejrůznějšími cestami za stále hlučnějšího využití hromadných sdělovacích prostředků.

Příčinou krizí však není koncil, ale jeho záměrně zkreslovaná interpretace). Způsob, jakým se nakládá s dokumenty Gaudium et spes a Dignitatis humanae, je dobrou prověrkou skutečného

postoje ke koncilu a k církvi. Nejčastěji se těmito dokumenty ovšem ohánějí ti, kteří si z nich účelově vybrali z celkového kontextu vytržené pasáže, jimiž dokumentují oprávněnost svých (nikoliv koncilních) postulatů směřujících k morální autonomii a náboženskému indiferentismu.²⁾

Dva malé příklady pro ilustraci:

Jestliže např. někdo cituje: stvořené věci i samy kolektivy mají vlastní zákony a hodnoty... a...taková autonomie je požadavek naprosto oprávněný” (GS 36), vybral si ve skutečnosti účelově část vedlejší věty, aby tak podpořil své tvrzení, že současná laická společnost dorostla k dospělosti, a tedy k samostatnosti, a církev tuto autonomii potvrdila. Je tomu opravdu tak? Zalistujme v příslušném dokumentu. Zjistíme, že výše citovaná slova mají jako celek poněkud jiný kontext a smysl.

Dokument *Gaudium et spes* v článku 36 říká totiž ve skutečnosti toto:

Zdá se, že mnoho našich současníků se obává, že příliš těsné spojení mezi lidskou činností a náboženstvím by bylo na překážku autonomii lidí, kolektivů a věd.

Rozumíme-li autonomii pozemských skutečností to, že stvořené věci i samy kolektivy mají vlastní zákony a hodnoty, které člověk má postupně poznávat, jich užívat a pořádat, pak taková autonomie je požadavek naprosto oprávněný, a nejen, že ho vymáhají lidé naší doby, ale je to i shodné s vůlí Stvořitele...

Rozumí-li se však slovům “autonomie časných skutečností” tak, že stvořené věci nejsou závislé na Bohu a že jich člověk může používat bez vztahu ke Stvořiteli, pak každý, kdo uznává Boha, cítí, jak takové názory jsou mylné. Ano, zapomenutím na Boha sám tvor se stává nejasným.

Na to pak následuje v koncilní konstituci další článek, který hovoří výmluvně o tom, jak je lidská činnost narušena hříchem, a varuje před lidskou činností, která přestává být službou Bohu a člověku a mění se v nástroj hříchu.³⁾

Podobně, jestliže uvedu citát ...příkazy Božího zákona poznává člověk prostřednictvím svého svědomí. Jím se má věrně řídit a nesmí být tedy nucen, aby jednal proti svému svědomí, tak bych neměl opomenout další text: Nezřídka se ovšem stává, že svědomí se vlivem nepřekonatelné neznalosti mýlí; avšak neztrácí tím svou důstojnost. To však nelze říci, když se člověk málo stará o to, aby hledal, co je pravdivé a dobré, a jeho svědomí se vlivem hříšných návyků poněkud téměř zaslepuje (GS 16).

Aby jednotliví lidé mohli lépe plnit příkazy svého svědomí, je nutno svědomitě je vychovávat (GS 31).

Bude proto velmi dobré, že budou koncilní dokumenty natolik dostupné, abychom se na ně mohli obracet jako na původní prameny a čelili tak nebezpečí, že nám budou představeny ve zkreslené podobě. Spíše než svévolná interpretace tendenčně zaměřených teologů nás k jejich skutečnému pochopení povedou především další dokumenty uváděné přímo v koncilních materiálech, nebo dokumenty z pozdější doby, které na koncilní konstituce navazují a dále je vykládají. Pozorně budeme sledovat Svatého otce, který se nyní ke koncilu vrací ve svých nedělních promluvách k “Anděl Páně”. Až budeme mít koncilní dokumenty, budeme je muset číst vcelku a pod zorným úhlem záměru, pro který byly napsány. Nejsou totiž určeny k tomu, abychom v nich hledali citáty, jimiž můžeme podepřít své vlastní myšlenkové konstrukce a názory, nýbrž abychom z nich poznali a pochopili, co Bůh říká církvi a světu.

Lubomír Štula

Poznámky:

1) Příznačné je, že jedním z ideologů a propagátorů hnutí “Církev to jsme my!”, které organizuje nátlakové podpisové kampaně tzv. “Volksbegehren”, je teolog H. Küng, který byl jedním z koncilních poradců.

2) “Musíme mít sílu a bdělost proti nastupujícímu nebezpečí a pokušení falešné sekularizované obnovy, která ve skutečnosti neobnovuje, ale bourá” (Jan Pavel II.).

3) To, čeho jsme svědky v poslední době v této údajně “dospělé” společnosti, je bohužel v nejednom ohledu spíše směs chování pubertálního až infantilního.

Manifestace jednoty s papežem

Ve zcela zaplněné strahovské bazilice se v pondělí 16.10. večer konala slavnostní bohoslužba - připomínka 17. výročí zvolení papeže Jana Pavla II. Hlavním celebrantem byl papežský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa, který srdečnými slovy přivítal přítomné biskupy, zástupce vlády a parlamentu, představitele ekumenického hnutí, vysokých škol i všechny věřící a vyzvedl lásku, kterou papež chová vůči českému národu, což potvrdil i při své letošní návštěvě České republiky. Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk charakterizoval ve své promluvě Jana Pavla II. jako posla naděje, který ve službách nové evangelizace přináší tuto naději do všech částí světa, kam ho vedou jeho náročné pastorační cesty. Arcibiskup Vlk připomněl setkání papeže s několika miliony věřících v Manile na Filipínách i jeho loňskou cestu do Záhřebu, kde hovořil o naději, která vychází z Kristova kříže. Podobný ráz měla i návštěva Jana Pavla II. v Loretu, kdy shromážděné mládeži z celé Evropy kladl na srdce věrnost křesťanské víře a závaznost mravních zákonů, jak je učí církve. V závěru bohoslužby kardinál Vlk požádal apoštolského nuncia, aby tlumočil Janu Pavlu II. poděkování za jeho pastýřskou starost a péči a aby ho ujistil, že čeští biskupové, kněží a věřící jsou s ním spojeni pouty pevné jednoty.

(čbk)

Svěcení biskupů a kněží v bývalé podzemní církvi

Z pověření předsedy České biskupské konference kardinála Miloslava Vlka vydává Tiskové středisko ČBK k otázce svěcení biskupů a kněží v části bývalé podzemní církve toto prohlášení:

V zahraničním tisku se v poslední době vyskytla řada informací o pokusu řešit otázku ženatých kněží podzemní církve v naší vlasti.

V těchto zprávách se mluví o rozhodující fázi rozhovorů, která by zahrnovala celé území České republiky. Zahraniční novináři nerozlišují pojmy “eparchie” a “osobní prelatury”, když mluví o řeckokatolické církvi a podzemní církvi.

Je pravdou, že se plánuje zřízení nové samostatné řeckokatolické eparchie pro Českou republiku. Dosud přetrvává stále jen jediná řeckokatolická diecéze (se sídlem v Prešově). Tím vznikla potíž integrovat latinské ženaté kněze, kteří byli svěceni údajně na titul řeckokatolické církve. Zvláště se diskutovala kanonická pravidla tehdejšího přechodu latinských křesťanů do řeckokatolické církve. Jednalo se zvláště o mentalitu východní církve u latinských kněží.

Tato nová skutečnost dává naději na konečné řešení této otázky, ačkoliv mnohé praktické problémy přetrvávají, např. disponibilita ženatých kněží k církevní službě, což mj. předpokládá opuštění dosavadního civilního zaměstnání.

Další záležitostí je otázka osobní prelatury podzemní církve. Od začátku nebyli čeští biskupové zřízení prelatury nakloněni. Vnitřní atomizace a roztržičnost určité části podzemní církve před pěti roky (široké spektrum často velmi kontrastujících názorů, poměr k autoritě uvnitř podzemní církve vůbec, vzájemné vyobcování, nepřátelství, osobní nároky, atd.) dosáhly takových rozměrů, že bylo téměř nemožné vytvořit z toho jeden celý obraz. Z uvedených důvodů se zřízením osobní prelatury čeští biskupové nepočítají. Pro řešení celé záležitosti byly pak počátkem roku 1992 Kongregací pro nauku víry vydány základní směrnice, s nimiž každý známý člen podzemní církve byl osobně seznámen.

Většina tajně vysvěcených biskupů podepsala prohlášení, že nebude vykonávat žádný úřad a žádnou jurisdikci. To bylo v souladu s prohlášením ing. Jana Bláhy, které učinil v roce 1967 pro Svátý stolec ještě před svým kněžským svěcením v Augsburgu: “Pokud jde o kandidáty tajného biskupského svěcení, závazně prohlašuji, že se nikdy nebudou ucházet o normální vykonávání biskupské funkce, nikdy nebudou bránit vyjednávání se státem při dosazování normálních biskupů. Jsem pověřen vydat toto prohlášení. Naše společenství je spojeno s prací a osobou biskupa Mons. Pavla Hnilici a vidíme v něm našeho vrchního pastýře...”

Na přímou otázku Kongregace pro nauku víry v roce 1990 biskup ing. Bláha toto prohlášení formuloval v poněkud užším znění: “Ženatým biskupům byla uložena podmínka, a to, že po skončeném pronásledování nebudou vykonávat svůj úřad. Před nedávnem jsem dostal písemné potvrzení tohoto slibu...” Skutečnost, že v Československu existuje legálně jen ta hierarchie, kterou jmenoval sám papež Jan Pavel II., jasně vyjádřil při své promluvě k českým a slovenským biskupům při jejich návštěvě ad limina v roce 1992, když řekl: “Mám velkou naději, že tajně vysvěcené duchovní osoby, jejichž případy byly prozkoumány příslušnou Kongregací, přijmou navrhané řešení a dají se pro dobro církve k dispozici zákonným pastýřům, kterými jste vy, biskupové. Vyzývám je k tomu s velkou bratrskou laskavostí, dojat svěděním, jež vydali. Čeká na ně hojná žeň.” Tím dal také odpověď na citované prohlášení biskupa Bláhy. Mělo se tak vlastně potvrdit to, co členové podzemní církve zdůrazňovali v době komunismu jako svou linii: láska k papeži a věrnost církvi. Bohužel někteří členové podzemní církve nepřijali ani základní linii Kongregace pro nauku víry, ani slovo papežovo.

Někteří tajně vysvěcení svobodní kněží byli po splnění určitých podmínek začleněni do pastorace. Ženatí muži, svěcení údajně pro řeckokatolickou církev, nebyli bohužel z důvodů vnitřních potíží do této církve zatím přijati. Očekáváme, že dosud jediná řeckokatolická diecéze pro Českou republiku a pro Slovensko bude rozdělena na dvě diecéze a že zbývající ženatí kněží budou přijati do této nové české diecéze.

Pokud jde o biskupa ing. Bláhu, jeho biskupské svěcení je platné. V roce 1992 ve svém prohlášení požádal své spolubratry z tajné církve, aby v této věci přijali směrnice Kongregace pro nauku víry a uznali diecézního biskupa jako svého představeného. Česká biskupská konference zvážila možnosti vhodné pastorační práce biskupa ing. Bláhy. Protože však dosud pracoval téměř výhradně na úseku vědecké práce, bylo mu nabídnuto, aby byl zatím činný na některé fáře. Ing. Bláha tvrdil, že musí dokončit určitý vědecký úkol. Potom však své původní pracoviště opustil a hledal si nové, takže vypomáhá ve farnosti, která mu byla v Hradci Králové svěřena, jen o víkendech.

Kardinál Miloslav Vlk a všichni členové České biskupské konference oceňují práci těch, kteří pro církev za komunismu riskovali svůj život a svobodu, i když jejich činnost byla velmi omezená, protože se museli skrývat před policií. Dnes je to doba pro společnou práci ve svobodných podmínkách. Žeň je mnohá...

Často ztrácíme mnoho času spory o současné situaci, kterou nechceme přijmout. Mrzí nás chyby druhých. Pracovní podmínky v církvi nemusí často být z vnitřních a vnějších důvodů nejsnadnější, musíme se ale společně pokusit přijmout skutečnost a nebýt zahleděni do minulosti. Vždyť naším společným cílem, který nám světil Ježíš Kristus, je hlásat jeho radostnou zvěst všem lidem, a tak rozvíjet novou evangelizaci, ke které nás všechny volá papež Jan Pavel II.

(čbk)

Ke knize Vassuly Rydenové

Arcibiskup Franic říká, že poselství “je třeba brát vážně”

Mons. Frano Franic, arcibiskup ze Splitu na odpočinku, po léta prezident biskupské konference býv. Jugoslávie, při modlitebním setkání 23. září 1992 v Domo (Itálie) mj. řekl:

“Milí kněží, milí bratři, milá Vassulo,

čtu Vaše knihy a cítím, že je potřeba brát je vážně. Papež Jan XXIII. při zahajování druhého vatikánského koncilu předpověděl, že Církev bude mít nové letnice. A prorokoval pravdivě, protože teď různým způsobem a na různých místech Duch svatý chce obnovit svou Církev, sestupuje na ni, vybírá si lidi, které chce, ne právě ty, kteří by byli nejvíc svatí, ale ty, kteří jsou pokorní, kteří by si nikdy nebyli pomysleli, že se stanou předmětem Boží volby. Vyvolil si Bernadettu v Lurdech, když ani neznala vyznání víry. Vyvolil si tři pasáčky ve Fatimě; v Medžugorje šest obyčejných chlapců a děvčat, o nic lepších než ostatní. Ano, volí si, koho chce. Vyvolení mají to, co přijali, předávat dalším. Jsou to prostředníci, vysílače Ducha svatého. A my

jejich prostřednictvím přijímáme poselství, dary, charismata sv. Ducha. Poselství z Medžugorje jsou velmi prostá, stále se opakují. Pán mluví jednoduchým jazykem. Ne všeho znalou řečí teologů nebo řeckých či židovských filozofů, ale jazykem prostého člověka z ulice a tak, aby Mu každý mohl rozumět. Ale v těchto prostých poselstvích Pána a dnes Panny Marie je slovo Boží, tvůrčí Slovo, které stvořilo svět. Slovo lásky a Bůh sám je přítomen v těchto slovech jako Bůh lásky. A tak se stalo, že se v Církvi spojují věřící, kteří cítí, že tato poselství jsou skutečná a autentická. Naneštěstí nejsou všichni proroci a jejich poselství pravá. Jsou i falešní proroci. Ale chápání víry a věřících a plody, které tato poselství přinášejí, jsou pro věřící evidentním důkazem autenticity. Teď, když se dívám, kolik se vás tu sešlo - kostel je velice plný - vidím, že popřáváte sluchu poselstvím přinášeným naší sestrou Vassulou, kterou osobně vidím dnes poprvé. Neznám její poselství kompletně, ale rozumím jim docela dobře! Pokud se mne týče, cítím, že tyto knihy je třeba brát vážně. Mohu říci, že jsem cítil... (tady Mons. Franc větu nedokončil). Nechci zde veřejně vyhlášovat své mínění, ale přišel jsem, abych uviděl a uslyšel, protože jsem přitahován těmito myšlenkami (Vassuly), které jsem četl v kanadských francouzských novinách L'Informateur Catholique. Právě tam jsem se poprvé setkal s velkým charismatem (Vassuly) a pojednává se tam seriózně o moderní teologii. Občas člověk dostane strach o Církev, hlavně o její doktrinní stránku, ale ještě víc o morální stav. Proto každý z nás musí přemýšlet, co dělat.”

“Nový vhled” biskupa Montrose

Když biskup Montrose z diecéze Stockton, Kalifornie, si objednal knihy a videozáznamy, požádalo ho nakladatelství, aby jim sdělil svůj názor. Byli velmi potěšeni, když dostali tento dopis, který s jeho laskavým svolením otiskujeme:

“Opravdu mi nepřísluší posuzovat zápisy Vassuly Rydenové a všechno, co řeknu, podřizují rozhodnutí Církve.

Ale ze svého osobního hlediska mohu jen říci, že to, co jsem četl v prvním dílu Opravdového života v Bohu, pro mne bylo skutečným dobrodiním. Zápisky mi daly nový vhled do neuvěřitelné lásky, kterou má Ježíš ke mně osobně a ke každému z nás. Přivedly mě k větší víře a důvěře v tuto božskou lásku.

Doufám a modlím se, aby i mnohým dalším se dostalo požehnání, když budou číst Opravdový život v Bohu.”

+ Donald W. Mintrose
biskup ve Stocktonu

Žádná reforma bez papeže nebo proti papeži

“Nechceme, aby papež a biskupové byli pořád napadáni,” říká Petra Hennová v rozhovoru s “Neue Bildpost”. “Chtěli bychom svou víru vyznávat pozitivně,” zdůrazňuje 26letá studentka teologie, která začala s iniciativou “Pro Kirche” (Pro Církev) jako s protiakcí ke “Kirchenvolksbegehren” (doslova “požadavek lidu v církvi”), o kterém jsme už několikrát psali ve Světle. Tuto laickou iniciativu vedou především studenti: chce sbírat podpisy po dobu asi jednoho roku, aby dala možnost k vyjádření těm, “kteří nechtějí žádnou reformu bez papeže a biskupů nebo proti papeži a biskupům”. Obrátili se s prosbou o podporu na církevní svazy a organizace. Mnoho požadavků onoho “Volksbegehren” nesouhlasí podle názoru Petry Hennové s katolickým učením a odporuje II. vatikánskému koncilu. Proto se “Pro Kirche” zcela zřetelně od nich distancovala. “Výstavbou sourozenecké církve” nejde nazvat popření rozdílu mezi laiky a kněžími. “Plným zrovnoprávněním ženy” se nesmí rozumět stejná povaha muže a ženy. Odstranění celibátu nevede automaticky k většímu počtu kněží a k lepším kněžím. Zdůrazňuje se také, že jenom papež může jmenovat biskupy. Proti kněžství ženy mluví příklad Ježíšův, praxe Církve a učitelský úřad. Konečně “Pro Kirche” potvrzuje povinnost věřících k výchově svědomí a ke společenství s papežem a biskupy. Podpisové listiny se teď posílají systémem “sněhové koule” do farností. Petra Hennová počítá s tím, že její iniciativa dosáhne tak velkého počtu podpisů jako “Kirchenvolksbegehren”. Jí však nejde o čísla, nýbrž o uvědomování. A - “jde o pravdu”.

IDU

Pastorační rada - zasedání

Praha 17.10.: V sobotu 14. října se konalo za předsednictví kardinála Miloslava Vlka plenární zasedání Pastorační rady pražské arcidiecéze. Arcibiskup Vlk v úvodu podtrhl význam rady pro život církevního společenství, neboť se má ve smyslu stanov stát nástrojem spoluúčasti všech věřících na tomto jejich poslání. Z toho vyplývá úkol studovat a posuzovat otázky pastorační činnosti a dávat arcibiskupovi konkrétní podněty, které se týkají především arcidiecézního pastoračního plánu.

Zasedání pokračovalo v pracovních skupinách podle tématických okruhů. Jedna skupina probírala otázky všeobecné informovanosti tak, aby byl v arcidiecézi posílen oboustranný tok informací. Zvláštní úlohu zde hraje arcidiecézní Zpravodaj, který vychází díky obětavosti několika jednotlivců a který by měl být rozšířen do všech farností a duchovních společenství.

Pastorační rada se zabývala nutností oslovit zvláště mladou generaci, kde je třeba připravovat kvalitní katecheze a budovat farní střediska pro mládež. Zvažovala možnost odborného školení animátorů a pravidelného setkávání katechetů a všech, kdo jsou odpovědní za práci s mládeží.

V některých farnostech tvoří většinu návštěvníků starší lidé. Je vhodné s nimi hovořit o jejich potřebách a zkušenostech a ocenit jejich práci. Mladí věřící by měli projevit ochotu pomáhat jim drobnými službami a navštěvovat je zvláště v době nemoci a opuštěnosti.

Problematika sekt je stále aktuální. Leckdy pro nedostatek křesťanské duchovní nabídky hledají zvláště mladí vyřešení svých otázek právě v sektách. Je třeba hlásat a prožívat vzkríšeného Krista uprostřed společenství věřících. Nestačí mnoho dobrých akcí, ale je potřeba, aby měly pravý obsah, který osloví člověka v jeho potřebách a odpoví mu na jeho otázky. Proto se klade důraz na vytváření malých společenství, v nichž si lidé sdělují navzájem zkušenosti své víry a svůj osobní vztah ke Kristu. Mohou se pak stát nadějí i pro druhé.

Skupina, která se zabývala otázkami náboženského vzdělání, vyzvedla důležitost teologického studia pro laiky. Pro kněze a pracovníky v pastoraci je nutná znalost aspoň jednoho cizího jazyka. Profesori Katolické teologické fakulty by mohli svými přednáškami obohatit vikariátní porady a přednášet i ve větších farnostech. Skupina navrhla dále uspořádání teologických kurzů pro kněze a zjistit, jak se absolventi církevních škol uplatňují v praktickém životě. V nabídce Křesťanské akademie a Pastoračního střediska by měla být zastoupena sociální nauka církve.

V závěru plenárního zasedání zhodnotil arcibiskup Vlk kladně celkový průběh vzhledem k množství probraných témat a oznámil vytvoření ekumenické komise pro studium duchovních tradic 16. a 17. století, která má přispět k ozdravení vzájemných vztahů křesťanských církví u nás. Za hlavní téma příštího zasedání Pastorační rady označil apoštolský list Jana Pavla II. o přípravě na jubilejní rok 2000 "Tertio millennio adveniente".

(čbk)

Konference o mládeži

Ve dnech 20. - 21. října se na svatém Hostýně konala Konference o mládeži pořádaná Českou biskupskou konferencí a připravovaná Sekcí pro mládež při ČBK ve spolupráci se zástupci řeholí a hnutí. Konference se účastnilo 55 zástupců ze 20 řádů, spiritualit a asociací.

V úvodu arcibiskup Jan Graubner vyjádřil radost nad tímto setkáním a řekl: "Úkolem Konference o mládeži je hlubší vzájemné poznání a obohacení všech, kteří s mládeží pracují, výměna zkušeností, navázání spolupráce na úrovni diecézí i na úrovni národní." Arcibiskup vyjádřil přání, aby tato konference měla pokračování i v dalších letech.

P. Miroslav Šimáček přednesl referát na téma doprovázení mládeže z pohledu Jana Pavla II. Připomenul význam papežova listu mladým z roku 1985 a hluboký evangelizační smysl světových dnů mládeže.

Poté se představili zástupci jednotlivých řádů, hnutí a také Sekce pro mládež při ČBK i

jednotlivá diecézní centra. Účastníci konstatovali, že po politických změnách v r. 1989 u nás žije církev v nové situaci, která se samozřejmě dotýká také mládeže. Mladí jsou zmítáni mnoha názorovými proudy, hledají pravé hodnoty, ale těžko se ve svých životních postojích správně orientují. Právě zde má evangelizační úsilí církve důležitou a nezastupitelnou úlohu.

(čbk)